

Chương 8

Có Bệnh Thì Vái Tứ Phương

Tôi gọi điện thoại cho Steven, vừa mới mở lời mà anh ta đã đoán ra lý do tôi gọi đến.

Bình thường tôi không mấy thân thiết với anh chàng người Mỹ này, vì thế lời nói cũng khá lễ phép, chu đáo.

Nhưng anh ta lại là người rất giản dị, dễ gần. “Cậu Chung đã nói với tôi trước rồi, tôi hoàn toàn có thể giúp đỡ cô.”

Tôi thực sự rất vui mừng, anh ta nói mười phút nữa sẽ đến.

Tôi canh giờ rồi chạy ra bên ngoài tòa nhà, “cung kính” chờ đợi, cũng coi như thể hiện sự kính trọng đối với chuyên gia.

Chẳng bao lâu sau, một bóng người với chiếc bụng phệ xuất hiện trên bãi cỏ, Steven khệnh khạng đi tới.

Tôi vừa trò chuyện với anh ta về vấn đề chúng tôi gặp phải vừa dẫn anh ta đi tới quan sát hiện trường.

Hóa ra mấy năm trước, Steven cũng xuất thân từ giới thiết kế, không những thế còn từng bước đi lên từ vị trí kỹ sư thấp nhất, tôi bỗng cảm thấy thật may mắn khi gặp được một cao nhân ẩn mình như thế này.

Sau khi nghe tôi nói về phương án thực hiện, anh ta bỗng chau mày, nói: “Là ai đưa ra một ý kiến “stupid” như thế vậy?”

Tôi sững sốt rồi lập tức cười, nói: “Nếu là ý kiến “stupid” thì chỉ có thể là của tôi.”

Steven liếc nhìn tôi một cái rồi cười ha ha, sau đó nói với vẻ thần bí: “Tôi nói cho cô biết một bí mật, thực ra loại máy này có thể tháo rời thành hai phần, chỉ là yêu cầu về kỹ thuật rất cao, giá cả cũng đắt đỏ, cho nên bình thường chúng tôi không đưa ra những đề nghị như thế mà cứ đưa cả chiếc máy vào.”

Điều này thì tôi có thể lý giải, thông thường, người ta đều yêu cầu xây dựng nhà xưởng rồi mới chuyển máy móc vào, còn tình hình của chúng tôi hiện nay có chút khác biệt.

“Tôi có thể tháo máy để không cần phá nhà, vấn đề này rất đơn giản, nhưng các cô cần chi tiền mời hai chuyên gia từ Mỹ đến làm việc.”

Tôi thực sự rất vui mừng, so với việc có khả năng gây nguy hiểm, thì nhất định sếp tôi thà bỏ tiền còn hơn.

“Cái đó... có bản vẽ liên quan không? Bản vẽ về phương diện tháo dỡ ấy?” Tôi cẩn thận hỏi.

Vô số bài học xương máu đã chứng minh, việc nghe và nói chẳng là gì cả, chỉ có giấy trắng mực đen mới là quan trọng.

Ông ta vui vẻ đồng ý với tôi rằng sẽ nhờ một vài người bạn cũ từ Mỹ sang.

Steven là người giữ chữ tín, hai ngày sau đã gửi cho tôi một bản vẽ.

Tâm trạng của tôi rất vui vẻ, lập tức viết một bức thư với tình cảm mãnh liệt rồi gửi cho sếp, đồng thời có đính kèm bản vẽ vô cùng quan trọng kia.

Trong thư tôi viết giọng trêu chọc: *Tôi đứng trên lập trường của một owner, dựa trên suy nghĩ của một người làm chủ, cuối cùng cũng tìm ra được phương án giải quyết tốt nhất.*

Sếp tôi lập tức gọi điện về, tất nhiên là cũng hết sức vui mừng, cuối cùng tổng kết lại: “Đấy cô xem, khi cô đứng từ góc độ của một owner để nhìn nhận vấn đề, decision¹ sẽ tự nhiên không mời mà đến.”

Gớm thật đấy, anh ta vẫn cho rằng kết quả đó là nhờ tác dụng từ bài tụng kinh của mình.

“Tú Nghiên, cô đã từng xem F1² chưa?” Anh ta bỗng nhiên hỏi.

Tôi nhất thời run rẩy, cảm thấy không theo kịp dòng suy nghĩ của anh ta. “À, tôi có xem qua.”

“Chuyện của chúng ta rất giống với chuyện thay bánh xe trong các cuộc đua F1. Thà tốn nhiều thời gian để chuẩn bị cho tốt, sau đó chỉ trong vòng mấy giây đã thay xong bánh xe, cho nên khi tiếp cận công việc phải liên tục đốc thúc những khâu chuẩn bị rườm rà và phức tạp.

Được sếp khuyến khích như vậy, tôi bỗng cảm thấy máu huyết sôi trào, lập tức bắt tay vào chỉnh lý phương án sao cho được hoàn hảo nhất.

Tôi trình bày phương án trên ppt³ tất cả các mốc thời gian được đánh dấu rõ ràng. Sau khi hoàn thành, tôi kiểm tra lại một lượt, cảm thấy rất hài lòng.

Tôi tưởng tượng mình chính là sếp, đang kiểm tra kĩ từng chi tiết của văn bản, rõ ràng nhìn thấy sự thành khẩn của những nhân viên hết lòng với công

việc làm sao có thể không rơi lệ vui mừng, chỉ hận không thể giống như Lý Mai Đình trong *Vi thành*, từ cơ thể bỗng có một người nữa xuất hiện, mà người đó cũng chính là bản thân mình, vỗ vai mình, nói: “Người anh em, cậu thật giỏi.”

Tôi còn đặc biệt lên mạng, tải xuống một bức ảnh về cuộc đua xe F1, dán lên trang đầu tiên, đặt cho nó một cái tên nghe rất khí thế. “FORMULA ONE!”

Nhìn thời gian, đã sắp tám giờ tối, cơn đói đã qua từ lâu, lúc này, toàn thân mệt lả, tôi tiện tay lấy mấy miếng bánh quy bỏ vào miệng.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi giật cả mình. Lại là Chung Tuấn Hải.

“Làm xong việc chưa?”

“Ừ. Sao cậu biết tôi vẫn còn ở đây?”

Cậu ta cười ha ha. “Cái này đâu có gì khó, avatar của cậu trên ST vẫn còn sáng đây này.”

Lúc này tôi mới bừng tỉnh, hóa ra phần mềm chat đã bán đứng tôi.

“Tớ cũng phải về bây giờ đây, tớ sẽ đưa cậu về nhé!” Giọng nói ôn tồn của cậu ta vang ra từ trong điện thoại, cảm giác rất ấm áp.

Nhưng, tôi do dự mãi không thôi. “Không cần phiền phức thế đâu, tôi có thể bắt xe về.”

Chung Tuấn Hải im lặng một lát rồi mới nói: “Tú Nghiên, cậu thay đổi rồi, càng ngày càng nhất gan.”

Khi còn nhỏ, trong ba người chúng tôi, tôi là đứa to gan nhất, luôn dẫn đầu cả bọn “xông pha ra trận”, thực sự là một con bé không hề thua kém cánh mày râu, thế mà bây giờ lại bị người ta chế nhạo là nhất gan, nhất thời tôi cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. “Ai nhất gan cơ? Cậu đợi tôi ở công!”

Tôi cúp điện thoại, sau đó bỗng cảm thấy mình đúng là ngớ ngẩn, đây là chiêu khích tướng tầm thường nhất, sao mình lại cắn câu cơ chứ?

Trong màn đêm, chiếc Mercedes màu bạc của cậu ta đang lặng lẽ đợi tôi. Tôi bĩu môi một cái rồi mở cửa lên xe.

“Cậu có muốn tìm chỗ nào đó để ăn chút gì không?” Cậu ta hỏi, trong giọng nói dường như có chút mệt mỏi, xem ra làm giám đốc bộ phận Tài vụ thực sự chẳng dễ chịu gì.

Tôi lắc đầu. “Hôm nay mệt quá rồi, tôi muốn về sớm một chút.”

Cậu ta cũng không cố nài nữa.

“Ngày nào cậu cũng làm thêm giờ sao?”

“Xem tình hình này, tôi sẽ cố gắng cho mọi người về sớm hơn một chút, dù sao thì mỗi người cũng bán tám tiếng đồng hồ cho công ty, nhưng ngày nào cũng làm đến rất muộn, như thế thực sự không công bằng.” Quả nhiên là người từ châu Âu về có khác, tư tưởng dân chủ rất rõ ràng.

“Ha ha, làm cấp dưới của cậu thật hạnh phúc.”

Ngồi trong xe, tựa vào chiếc đệm mềm mại, thoải mái, tôi chỉ muốn đánh ngay một giấc.

Từ công ty về nhà không xa lắm, cậu ta lái xe chậm chậm, cũng may mà còn nhớ đường.

“Steven đã đến tìm tôi rồi, anh ta đưa ra một đề nghị thực sự không tồi. Cảm ơn cậu nhé!” Tôi nhắm hờ mắt, nói một câu xuất phát tự đáy lòng, sau đó bổ sung thêm: “Ồ, còn cả bữa ăn chiều hôm đó nữa, cũng cảm ơn cậu luôn.” Bận rộn cả ngày, lúc này tôi mới nhớ phải cảm ơn cậu ta.

Chung Tuấn Hải mỉm cười nhìn tôi. “Cảm ơn như thế này... dường như không có thành ý lắm?”

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Tớ còn chưa nghĩ ra. Khi nào nghĩ ra sẽ nói cho cậu biết.” Cậu ta nháy mắt về gian xảo.

“Đừng có mà tham lam quá đấy. Tôi không kiếm được nhiều tiền như cậu đâu.” Tôi ngược lên nói với giọng uể oải.

Cậu ta chỉ cười ha ha.

Chung Tuấn Hải dừng xe dưới tòa nhà tôi ở, sau đó xuống xe mở cửa cho tôi. Đã bao nhiêu năm rồi mà nhà tôi vẫn ở khu chung cư nơi ngoại ô này, không biết trong lòng cậu ta nghĩ gì, mà tôi cũng chẳng buồn hỏi.

Tôi đang do dự không biết có nên mời cậu ta lên nhà ngồi một lát không, nhưng cũng không thực sự muốn làm điều đó, hơn nữa nếu mẹ tôi nhìn thấy cậu ta, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Nhưng vì giữ phép lịch sự, câu tạm biệt lên đến miệng rồi bỗng biến thành: “Cậu có muốn lên nhà ngồi một lát không?”

Dù sao thì người ta đã đưa mình về tận nhà, cũng không nên đuổi cậu ta về ngay! Nếu may mắn thì có thể cậu ta cũng không muốn lên nhà tôi.

Nhưng không ngờ người kia lại gật đầu, sáng khoái nói: “Được!”

Tôi sừng sốt đến há hốc miệng, đành bất đắc dĩ dẫn cậu ta lên nhà.

Mặc dù đã gọi điện thoại về nhà nhưng mẹ tôi vẫn đợi ở cửa như mọi khi. Thấy tôi đi vào cửa, bà đang định nói gì đó, bỗng vô cùng kinh ngạc khi phát hiện Chung Tuấn Hải đi phía sau tôi, trong ánh mắt lộ vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Tôi vội vàng giải thích: “Mẹ, đây là Chung Tuấn Hải, mẹ còn nhớ cậu ta không?”

Mẹ tôi không tin vào mắt mình, liền đi đến trước mặt Chung Tuấn Hải nhìn thật kĩ. “Cháu đúng là Chung Tuấn Hải của nhà họ Chung sao? Ôi chao, cũng đã lớn thế này rồi à?”

Tôi dở khóc dở cười. “Con gái mẹ sắp thành bà cô rồi, cậu ta còn có thể chưa lớn được sao?”

Chung Tuấn Hải nhiệt tình gọi một tiếng “cô”, mẹ tôi lập tức trở nên vui vẻ. “Hai đứa có đói không? Cô có làm chút đồ ăn đêm đây.”

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Chung Tuấn Hải đã tranh nói trước: “Cháu còn chưa ăn tối, đang đói đến mức không đi nổi đây ạ!” Cậu ta vừa nói vừa ngồi vào bàn ăn.

Mẹ tôi vui vẻ đi vào bếp.

Tôi quẳng chiếc túi da xuống, thay đôi dép lê rồi cũng ngồi xuống, nheo mắt nhìn cậu ta, nói: “Cậu trở thành kẻ mặt dày như thế này từ bao giờ vậy?”

Chung Tuấn Hải cười hi hi, nói: “Chẳng phải tớ đã quen như thế này rồi sao? Hồi còn nhỏ tớ vẫn thường đến nhà cậu ăn cơm, cậu quên rồi à?”

Chẳng bao lâu sau, mẹ tôi mang ra hai bát vằn thắn nóng hổi, cẩn thận đặt xuống trước mặt chúng tôi.

“Các con ăn đi cho nóng! Hôm nay lạnh thế này, lại còn để bụng đói, thật là...” Mẹ tôi đúng là mẫu người “dân dĩ thực vi thiên⁴” điển hình.

“Cô ơi, ngon quá!” Cái miệng của cậu ta đúng là ngọt như mía lùi.

Mẹ tôi vui vẻ nói: “Nếu cháu thích ăn thì sau này thường xuyên đến đây, cứ tự nhiên như hồi cháu còn nhỏ ấy, đừng khách sáo!”

“Vâng ạ! Dù sao thì bây giờ cháu và Tú Nghiên cùng làm ở một công ty, tiện lắm ạ!”

Mẹ tôi há hốc miệng vẻ rất kinh ngạc, ánh mắt lập tức chuyển sang tôi.

Tôi vội vàng giả vờ như không nhìn thấy gì, chỉ cúi đầu ăn, trong lòng thâm oán hận, đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

“Ôi trời, Tú Nghiên nhà cô đúng là chẳng ra làm sao! Chuyện lớn thế này mà cũng không nói với cô một tiếng.”

Tôi vội nói: “Chuyện này lớn ở chỗ nào chứ? Cậu ta đâu phải chủ tịch nước.”

Mẹ tôi trách móc: “Dù thế nào hồi nhỏ các con cũng là bạn thân còn gì. Con còn cắn tay người ta...”

Trong lòng tôi vang lên một tiếng hét bi thương. Mẹ còn nhắc chuyện hồi nhỏ của chúng tôi nữa chứ...

Chung Tuấn Hải cười, nói: “Cô à, sau này cháu nhất định sẽ thường xuyên đến đây.”

Sau đó, mẹ tôi và Chung Tuấn Hải càng nói càng hăng say, tôi gần như không xen vào được câu nào, tóm lại cũng chỉ là hỏi thăm tình hình của bố mẹ cậu ta, vì trước đây khi mọi người còn là hàng xóm, họ cũng rất hay đến nhà nhau chơi.

Ăn xong, mẹ nói với tôi: “Tú Nghiên, đi rửa bát đi!”

Tôi ngần ra một lát rồi mới mang bát đi rửa. Mẹ tôi hôm nay thật kỳ lạ, trước đây có bao giờ bắt tôi làm việc nhà đâu. Thế là tôi ở trong bếp vừa nhẹ nhàng rửa bát vừa vênh tai nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Quả nhiên, giọng nói của mẹ tôi truyền đến dứt quãng: “A Hải, cháu và Tú Nghiên đã quen biết nhau từ nhỏ nên chắc cháu cũng hiểu con bé. Mặc dù gia cảnh nhà cô rất bình thường nhưng con bé Tú Nghiên này rất có tiền đồ. Bây giờ tuổi của nó cũng không còn nhỏ nữa mà vẫn chẳng đâu vào đâu thế này, trong lòng cô lúc nào cũng như bị một hòn đá đè nặng. Con bé rất kỹ tính, đi làm đã hơn năm năm rồi mà vẫn chưa thấy nó quen biết ai. Cô nghĩ...”

Tôi càng nghe càng khó chịu, trong đầu xuất hiện những tiếng rầm rầm không ngớt, như muốn nổ tung.

“Mẹ!” Tôi phẫn nộ chạy từ trong bếp ra, hai tay còn ướt nhèm nhẹ, nước nhỏ tong tong xuống nền nhà, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt Chung Tuấn Hải méo xệch, tôi nghe được nửa câu sau của mẹ: “Cháu có thể giới thiệu cho con bé một người thích hợp không?”

Mẹ bị tôi gọi lớn tiếng như vậy thì giật nảy mình, nhìn tôi với vẻ không vui rồi kiên quyết nói: “Con thì có thể không để tâm nhưng mẹ thì không thể mặc kệ. Trong những người đàn ông mà A Hải quen biết chắc chắn có rất nhiều người không tồi. Mẹ nhờ thằng bé hỏi thăm giúp con, có được không?”

“Mẹ đừng có quản chuyện của con!” Tôi tức giận giậm chân, nhất là không thể chịu nổi nụ cười kỳ quái trên gương mặt Chung Tuấn Hải.

“Cô cứ yên tâm ạ! Chuyện của Tú Nghiên thì cũng là chuyện của cháu, cứ bao hết trên người cháu là được rồi ạ!” Chung Tuấn Hải nhiệt tình nhận lời, còn lén nháy mắt với tôi nữa chứ.

Mẹ tôi mừng ra mặt. “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi! Khi nào cháu và Tiểu Tịnh kết hôn, cô nhất định sẽ tặng cháu một bao lì xì thật dày!”

Đúng thật là kẻ xương người họa.

Ghi chú:

1. Tiếng Anh nghĩa là: sự quyết định.
2. Formula 1: Giải đua xe công thức 1 nổi tiếng thế giới.
3. PPT là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước.
4. Dân coi ăn là trời.